

РЕШЕНИЕ

№ 195

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 07.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **10777** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 40 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).
Образувано е по жалба на Н. П. Н. срещу писмо № 2437/2024 – ГПРВ2024262202970/24.10.2024 г. на заместника на главния прокурор при Върховна касационна прокуратура.

В жалбата се изразява становище, че зам.-главният прокурор разполага с исканата информация и пояснява за йерархично – пирамидалната структура на прокуратура, следователно е налице достъп до всички дела и преписки. Излага аргументи за надделяващ обществен интерес за предоставяне на исканата информация, обосновано с разбирането, че Б. С. е единственият кандидат за главен прокурор. Поддържа се воден отчет за неговата дейност, за което се позовава на ЗСВ и Наредбата № 3/23.02.2017г.

Ответната страна – заместникът на главния прокурор при Върховна касационна прокуратура, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

До Върховна прокуратура на Република Б. е подадено заявление вх. № PRB202426161327/22.10.2024 г. на Н. П. Н., с което са поставени следните въпроси, отнасящи се за и.ф. главен прокурор Б. С.:

1. Колко обвинителни акта са изготвяни и подписани от Б. С.? П. номерата на НОХД делата, образувани по внесени от него обвинителни актове.
2. Колко от образуваните дела са прекратени и върнати на етап разпоредително заседание? Колко от тях са прекратени от въззивната инстанция и колко от тях от ВКС? Моля посочете номерата на

делата.

3. По колко от делата са постигнати осъдителни (респективно оправдателни присъди на първа, втора и трета инстанция? П. номерата на делата.

4. Колко от делата са внесени в съда като споразумения? Колко от тези споразумения са одобрени/отхвърлени от съда? П. номерата.

5. Колко пъти С. е влизал в съдебна зала в ролята на прокурор по дело? Моля за разбивка по дела, идентифицирани по номер – например, влизал е 10 пъти (т.е. по 10 заседания) НОХД 123, 5 пъти (5 заседания) по НОХД 456 и т. н.

6. Колко писмени мнения за предаване на съд е изготвил С. като следовател? В колко от тези случаи съответният наблюдаващ прокурор (моля посочете му името) се е съгласил с мнението и е внесъл обвинителен акт? Моля посочете номерата на образуваните съдебни дела.

7. Колко от случаите съответният наблюдаващ прокурор (посочете името му) не се е съгласил с мнението на следователя С. и е прекратил досъдебното производство? Или ако не го е прекратил, го е спрял? П. съответната разбивка, както и номерата на прокурорските преписки, по които съответно не е внесен обвинителен акт.

По преписката са приложени Указания за организация на информационната дейност в Прокуратурата на Република България и заповедите, с които същите са утвърдени.

По преписката е налична Заповед № РД-04-101/10.04.2024 г. на главния прокурор на Република България, с която на основание чл. 28, ал. 2 ЗДОИ заместникът на главния прокурор при Върховна прокуратура е определен да взема решения за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация по подадени заявления, както и да информират заявителите за липсата на исканата обществена информация.

Последвало е изпращане на оспореното писмо № 2437/2024 – ГПРВ2024262202970/24.10.2024 г. на заместника на главния прокурор при Върховна прокуратура, с което жалбоподателят е информиран, че не се събират данни по зададените критерии в заявлението. Посочено е, че статистическата информация за дейността на Прокуратурата на Република България се обобщава и събира съгласно Указания за организация на информационната дейност в Прокуратурата на Република България, утвърдени със Заповед № РД-1985/30.05.2014 г. на главния прокурор. Отразено е още, че утвърдените статистически показатели не съдържат данни по критериите в заявлението. Допълнително е отговорено, че ЗДОИ не е начин за получаване на информация под формата на въпрос – отговор и задълженият субект няма задължение да създава информация за целите на искането на заявителя.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 АПК, вр. чл. 40, ал. 1 ЗДОИ. Същата е подадена от лице с правен интерес, тъй като с оспорения акт не се удовлетворява искане на жалбоподателя за достъп до обществена информация. По тези съображения жалбата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Заявлението е адресирано до заместника на главния прокурор, а Прокуратурата на Република България има качеството на задължен субект по чл. 3, ал. 1 ЗДОИ.

Оспорваният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗДОИ. Представи се и заповед за делегиране на правомощия по реда на чл. 28, ал. 2 ЗДОИ. Издадена е Заповед № РД-04-101/10.04.2024 г. на главния прокурор на Република България, с която негов заместник е оправомощен да издава на решения за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация. В тази връзка на основание чл. 28, ал. 2 ЗДОИ е налице делегиране на обсъжданите правомощия, поради което оспорваният акт е издаден от компетентен орган.

Оспорваният отказ има необходимата писмена форма по чл. 28, ал. 2 ЗДОИ и изискуемото съдържание по чл. 38 ЗДОИ. Изложени са фактически и правни основания, позволяващи да се разберат причините, поради което е издаден отказът.

По приложението на производствените правила и материалния закон:

По дефиницията на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ „обществена информация“ е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Една информация е обществена, когато са налице две визирани в правната норма кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

В настоящия случай се иска предоставяне на информация за дейността на магистрат (Б. С.), осъществявана през трудовия му стаж в съдебната система и по – конкретно за броя постановени актове и резултатите във връзка с развитието на досъдебното производство и/или съдебното производство, т. е. търси се информация за професионалните качества на магистрат. Допълнително се иска информация за имената на конкретен наблюдаващ прокурор, до който са подавани изготвените мнения от С. в качеството му на следовател.

От извършена справка на интернет сайта на ВСС се установява, че Б. С. е бил кандидат в процедурата за избор на главен прокурор на Република България, когато е подадено заявлението за достъп до обществена информация (месец октомври 2024 г.). В чл. 170, ал. 4 ЗСВ е регламентирано, че за главен прокурор се назначава лице, което има високи професионални и нравствени качества и отговаря на изискванията за стаж по чл. 164, ал. 7. В раздел I, т. 9 от Правилата за избор на председател на ВКС, председател на ВАС и главен прокурор, е налично изискване за представяне на доклад от КАК, отнасящ се за професионалните качества на кандидата. В този смисъл е налице надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, тъй като исканата информация би могла да е един от множеството компоненти (наред с други – напр. професионален опит, организационни умения, квалификации, специализации, получени награди и т.н.) за преценка за притежаваните професионални качества, което е релевантно за съставяне на мнение относно прозрачността на процедурата за избор на главен прокурор, провеждаща се пред друг орган (ВСС), имаща значение и за Прокуратурата на Република България, доколкото главният прокурор я ръководи и представлява – чл. 138, ал. 1, т. 1 ЗСВ. Именно по тези съображения не намира приложение и чл. 30а, ал. 4 ЗСВ по отношение на кандидат за главен прокурор.

В Глава девета, раздел IV от Закона за съдебната власт е уредено атестирането на всички магистрати, включително следователите и прокурорите. В чл. 198, ал. 1 ЗСВ са посочени общи критерии за атестиране, а в ал. 2 са заложили показатели, сред които е брой потвърдени и отменени актове и основанията за това. В чл. 199, ал. 2 ЗСВ са заложили специфичните критерии за атестиране на прокурор, а в ал. 3 - на следователите.

Критериите за атестиране са доразвити в Наредба № 3 от 23 февруари 2017 г. за показателите и методиката за атестиране и критериите за отчитане степента на натовареност на прокурори и следователи и на административни ръководители и техните заместници (Наредбата).

Съгласно чл. 13 от Наредбата като специфични критерии за атестирането на прокурори са: 1. умения за планиране и структуриране на действията в досъдебното и съдебното производство; 2. изпълнение на писмените указания и разпореждания на по-горестоящия прокурор; 3. способност за организиране на работата и ръководство на разследващите органи и екипите, които участват в досъдебното производство; 4. брой необжалвани прокурорски актове, включително постановленията за прекратяване и спиране на наказателното производство, брой окончателни

съдебни актове, постановени по внесени от атестираните прокурор актове, както и окончателните съдебни актове за връщане на делата за отстраняване на процесуални нарушения и причините за това, брой на уважените протести, потвърдените, изменените и отменените прокурорски актове при инстанционния и служебния контрол.

Според чл. 14 от Наредбата като специфични критерии за атестирането на следователи са: 1. умения за планиране и структуриране на действията в досъдебното производство; 2. изпълнение на писмените указания и разпореждания на прокурора; 3. съответствието на актовете на прокурора с мнението на следователя след окончателното приключване на разследването и върнатите дела за допълнително разследване.

В чл. 22 и чл. 23 от Наредбата са заложили конкретни показатели, като сред тях са брой потвърдени и отменени актове и брой на преписките и делата.

В чл. 30 от Наредбата са заложили показатели за специфични критерии за атестиране на прокурори, сред които е изискването на общия брой прокурорски актове за решаване на досъдебни производства, както и съответния брой за всяка хипотеза в зависимост от резултата (брой постановления за спиране на наказателното производство; брой върнати с влязъл в сила съдебен акт прокурорски актове за отстраняване на процесуални нарушения; брой необжалвани прокурорски актове; брой обжалвани прокурорски актове; брой окончателни съдебни актове, постановени по внесени от прокурора актове в съд – осъдителни и оправдателни; брой лица, осъдени с окончателни съдебни актове, постановени по внесени от прокурора актове в съд; общ брой протести, подадени по всички видове надзори – уважени, неуважени и неразгледани; други ефективно приключили разследвания по актове на прокурора и общ брой прокурорски актове по ефективно приключили разследвания)

В чл. 33 от Наредбата е заложен показател за специфични критерии за атестиране на следовател, който е съответствието на актовете на прокурора с мнението на следователя след окончателното приключване на разследването и върнатите дела за допълнително разследване.

В чл. 40 и чл. 41 от Наредбата се изисква количественото оценяване на работата на прокурор и следовател, които са извършва на база статистически данни, отнасящи се за брой и вид на преписките и делата през периода на атестиране (за прокурори) и общ брой досъдебни производства през периода на атестиране за следователи).

Не следва да се предоставя по т. 6 и т. 7 от заявлението в частта за информацията за имената на съответния наблюдаващ прокурор, който се е съгласил или не се е съгласил с мнението на следователя. Това е така, тъй като се иска информация за професионалната дейност на друго лице, различно от С., т. е. исканата информация (три имена на съответните наблюдаващи прокурори) не се отнася за професионалната дейност на Б. С., а за дейност на друг магистрат, която по чл. 30а, ал. 4 ЗСВ не е публична.

Не следва да се предоставя по от т. 1 до т. 7 на заявлението в частта за исканата информация за номерата на образуваните съдебни дела и номерата на прокурорските преписки, тъй като показателите на специфични и общите критерии, заложили в Наредбата, не изискват конкретни номера преписки и дела, а само съответен брой. В тази връзка информацията следва да се представи като съответен брой дела и преписки, но не и за конкретни номера – арг. чл. 40 – чл. 41 от Наредбата. В подкрепа на това е и част III от образеца на Единния формуляр за атестиране, представляващ неразделна част от Наредбата, където са заложили показатели по брой, а не и по номера на преписки и дела (по номера е налична само за проверените дела/преписки и представени такива от атестиращия, които се представят отделно и не могат да дадат отговор по исканите показатели). Представянето на конкретни номера представлява допълнителна обработка на информация, а задълженията субект има задължение да я предостави във вида, в който

разполага с нея, а именно съответен брой дела и преписки. В този вид исканата информация не се съхранява, а следва да е предмет на допълнително издирване, систематизиране и обобщаване, за да бъде изготвена, което е излизане извън целта на закона, тъй като се предоставя само информация, която е налична в съответния вид. В този смисъл е решение № 13523/06.11.2018 г. по адм. д. № 5707/2017 г. по описа на ВАС.

В горепосочената и обсъждана част на заявлението, органът правилно е отказал достъп до обществена информация.

По отношение на останалата част на заявлението, органът неправилно е отказал достъп до обществена информация.

Неправилно е отказана информация по т. 1 от заявлението в частта за броя на изготвените обвинителни актове, тъй като същата се съставя по повод извършване на атестация – чл. 30, т. 1, т. 10 и чл. 40, ал. 1, т. 1.3.3 от Наредбата.

Информацията по т. 2 от заявлението в частта, отнасящ се за върнатите с влязъл в сила съдебен акт прокурорски актове за отстраняване на процесуални нарушения, се съставя за нуждите на атестацията – арг. чл. 42, ал. 1, т. 2 от Наредбата.

Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 2 от Наредбата се изготвя информация за постигнати осъдителни, респективно оправдателни присъди по внесените обвинителни актове от прокурора, подлежащ на атестиране.

Информацията по т. 4 от заявлението в частта за внесени споразумения (одобрени/отхвърлени от съда) също се изготвя за времето на атеститарния период – арг. чл. 30, т. 1 и т. 10 и чл. 40, ал. 1, т. 1.3.1 от Наредбата.

Неправилно е отказана информация по т. 5 от заявлението в частта за участие в съдебни заседания, доколкото и тази информация се съставя по време на атестиране – чл. 40, ал. 1, т. 1.6 от Наредбата.

По т. 6 и т. 7 от заявлението е изискана информация за дейността на С. като следовател, отнасяща се за следното: „Колко писмени мнения за предаване на съд е изготвил С. като следовател“, „В колко от тези случаи съответният наблюдаващ прокурор се е съгласил с мнението и е внесъл обвинителен акт“, „Колко от случаите съответният наблюдаващ прокурор не се е съгласил с мнението на следователя С. и е прекратил, респ. спрял досъдебното производство“. Тази информация съвпада с изготвяната информация по чл. 14, т. 3 и чл. 33 от Наредбата, която е по повод атестирането на следователи. По тези съображения органът неправилно е отказал предоставянето ѝ.

Информацията в обсъжданите части от заявлението следва да се предостави на заявителя, но само тази, която е съставена по реда на Наредба № 3 от 23 февруари 2017 г. Това е така, тъй като в чл. 2 от Наредба № 3 от 23 февруари 2017 г. е регламентирано, че разпоредбите на наредбата не са приложими за магистрати от Върховната касационна прокуратура и Националната следствена служба. Не се атестира и главен прокурор, тъй като това не е предвидено в сочената наредба, а и в ЗСВ. Със заявлението се търси информация за работата като следовател и прокурор, а не само като и. д. главен прокурор или магистрат във ВКП и НСС, т. е. обхваща се период, през който С. е подлежал на атестиране. По делото липсва информация за последната атестация, респ. дали същата е извършена по реда на действащата Наредба № 3 от 23 февруари 2017 г. или по някоя от отменените актове - Методика за атестиране на съдия, прокурор, следовател, административен ръководител и заместник на административен ръководител, приета с решение на ВСС по Протокол № 39 от 28.11.2011 г. (отм.), Наредба № 3 от 30.05.2011 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, прокурор, следовател, административен ръководител и заместник на административен ръководител (отм) или Наредба № 1 от 05.11.2009 г. за показателите и реда за

атестиране на съдия, прокурор, следовател, административен ръководител и заместник на административен ръководител (отм).

Според чл. 54, ал. 2 от Наредбата съответните административни ръководители предоставят незабавно на компетентните атестиращи органи необходимата информация за дейността на атестираните, сред която е информация, относима по част III от Единния формуляр за атестиране. Според чл. 54, ал. 3 от Наредбата достоверността на представената на компетентните атестиращи органи информация за дейността на атестираните, в т.ч. и данните от УИС, се гарантират от ръководителя на органа, откъдето е предоставена (и се прилага към атестацията). Това означава, че съответната информация се изпраща от съответния ръководител до атестиращия орган и същата се прилага към атестацията, т. е. вече изготвената информация се намира при друг орган. Според чл. 30а, ал. 2 ЗСВ кадровото досие съдържа копие от атестационните формуляри, а същите (част III) са обобщение на информацията предоставена от съответните административни ръководители до атестационните органи. Според чл. 30а, ал. 1 ЗСВ кадровото досие се съхранява към съответната колегия на ВСС, но копие от документите, съдържащи се в кадровото дело (включително атестационни формуляри), се съхраняват в органа на съдебната власт, в който съответният прокурор или следовател е назначен на длъжност – арг. чл. 30а, ал. 5 ЗСВ.

Липсват правила за времето на съхранение на тази информация от съответния ръководител, но последният би следвало да разполага с информацията по актуалната (последната) и предходните атестации, тъй като на основание чл. 30а, ал. 5 ЗСВ копие от тази информация следва да е налична в кадровото досие, което се съхранява в съответния орган. Търсената информация следва да се предостави както е отразена в съответната част от копията на атестационните формуляри (само по търсените показатели, които са допустими и посочени по - горе), тъй като задълженият субект има задължение да я предостави във вида, в който разполага с нея. В случай, че не се разполага с исканата информация, но се знае къде се намира, органът има съответните правомощия.

Горното налага да се отмени писмо № 2437/2024 – ГПРВ2024262202970/24.10.2024 г. на заместника на главния прокурор при Върховна касационна прокуратура, но само в обсъжданата част. Преписката следва да се върне на органа, който да предостави търсената информация (само по търсените показатели, които са допустими и посочени по - горе), която е създадена по реда на Наредба № 3 от 23 февруари 2017 г. (считано от деня на влизането ѝ в сила – 10.03.2017 г.), отчитайки периодът, през който С. е заемал длъжност, подлежаща на атестация (чл. 2 от Наредбата), както и евентуално изготвени атестационни формуляри. По отношение на информацията, създадена по повод отменените наредби и методики за атестиране, следва да се проверят копията от изготвените атестационни формуляри, намиращи се в кадровото досие, съхранявано по реда на чл. 30а, ал. 5 ЗСВ. Изрично следва да се посочи, че следва да се предостави информация от наличната такава във вида, в който е създадена, а не да следва да бъде предмет на допълнително издирване, систематизиране и обобщаване. В този смисъл следва да се проверят единствено атестационните формуляри, намиращи се в кадровото досие. В зависимост от съхраняваните документи и отразената в тях информация, следва да се отговори на заявителя – при налична информация, то същата да се предостави, но само по поисканите показатели като съответен брой (не следва да се посочват номера или имена, каквито не би следвало да фигурират в съответната част от атестационния формуляр).

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК оспорващата страна има право на разноси, които в случая са 10 лева за заплатена държавна такса и 30 лева за заплатена такса за частна жалба. Същите следва да се възложат в тежест на Прокуратурата на Република България,

доколкото заместникът на главния прокурор е част от структурата ѝ – арг. чл. 136, ал. 1 и чл. 137 ЗСВ.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. П. Н. срещу писмо № 2437/2024 – ГПРВ2024262202970/24.10.2024 г. на заместника на главния прокурор при Върховна касационна прокуратура, с което е отказано предоставяне на достъп до обществена информация от т. 1 до т. 7 на заявление вх. № РВ202426161327/22.10.2024 г. на Н. П. Н., в частта за исканата информация за номерата на образуваните съдебни дела и номерата на прокурорските преписки, както и за имената на съответния наблюдаващ прокурор по т. 6 и т. 7 от заявлението.

ОТМЕНЯ писмо № 2437/2024 – ГПРВ2024262202970/24.10.2024 г. на заместника на главния прокурор при Върховна касационна прокуратура, с което е отказано предоставяне на достъп до обществена информация в останалата част от заявление вх. № РВ202426161327/22.10.2024 г. на Н. П. Н..

ИЗПРАЩА преписката на заместника на главния прокурор при Върховна прокуратура, който следва в 14-дневен срок да се произнесе по вх. № РВ202426161327/22.10.2024 г. на Н. П. Н., като се съобразят мотивите на решението.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Н. П. Н. сумата в размер на 40 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 40, ал. 3 ЗДОИ.

Съдия: